

Sygn. akt I C 803/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: stażysta Monika Wójcik - Dziębor

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko J. B.

o zapłatę

1. zasądza od J. B. na rzecz U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 1.916,71 zł (jeden tysiąc dziewięćset szesnaście złotych 71/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od J. B. na rzecz U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 947 zł (dziewięćset czterdzieści siedem złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 803/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 stycznia 2019 roku U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystąpił przeciwko J. B. o zapłatę kwoty 1.916,71 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz przyznanie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że dochodzone roszczenie obejmuje należności z tytułu braku spłaty pożyczki, którą to wierzytelność powódka nabyła w drodze umowy cesji. Jednocześnie sprecyzowano, że na kwotę objętą żądaniem pozwu składają się : 1.500 złotych tytułem niespłaconego kapitału, 15 złotych tytułem odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanych do dnia 17 kwietnia 2018 roku, 69,04 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanych od dnia 18 kwietnia 2019 roku do dnia sporządzenia pozwu, a także 332,67 złotych tytułem prowizji.

(pozew k.2 – 3)

Nakazem zapłaty z dnia 25 marca 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k.25)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 10 kwietnia 2019 roku J. B. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz przyznanie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska procesowego pozwany podważył skuteczność umowy cesji wierzytelności wobec braku powiadomienia jego osoby o tym fakcie. Nadto zakwestionował sposób wyliczenia kwot prowizji, niespłaconego kapitału oraz odsetek.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k.28 – 31)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lipca 2017 roku J. B. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki na podstawie, której uzyskał kwotę 1.500 złotych płatną w terminie do dnia 13 sierpnia 2017 roku. Strony zastrzegły prowizję za udzielenie wsparcia finansowego w wysokości 417,67 złotych oraz brak oprocentowania w trakcie obowiązywania umowy.

W myśl § 8 umowy w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki pożyczkodawca zastrzegł sobie możliwość naliczania odsetek maksymalnych za opóźnienie.

W dniu 10 lipca 2017 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przekazała na rachunek bankowy J. B. kwotę 1.500 złotych.

(umowa pożyczki k.4 – 6, potwierdzenie wypłaty k.7)

W dniu 19 kwietnia 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z U. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której na rzecz cesjonariusza przeniesiona została m.in. wierzytelność przysługująca cedentowi względem J. B. w związku z brakiem terminowej spłaty pożyczki z dnia 9 lipca 2017 roku.

(umowa przelewu wierzytelności k.9 – 10, załącznik do umowy cesji k.16)

Pismem z dnia 25 maja 2018 roku U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. poinformował J. B. o dokonany przelewie wierzytelności oraz wezwał go do zapłaty kwoty 1.858,31 złotych tytułem zadłużenia (na dzień 25 maja 2018 roku) wynikającego z umowy pożyczki z dnia 9 lipca 2017 roku.

(zawiadomienie o cesji wraz z wezwaniem do zapłaty k.20 – 21)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt sprawy dokumenty, których treść nie została skutecznie zanegowana na żadnym etapie postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Pierwotna podstawa materialnoprawna zgłoszonego roszczenia znajduje swoje źródło w treści art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Przenosząc powyższe na płaszczyznę przedmiotowej sprawy należy zaznaczyć, że strona powodowa przedstawiła dokumenty, z których wprost wynika fakt zawarcia w dniu 9 lipca 2017 roku przez J. B. umowy pożyczki z pierwotnym wierzycielem tj. (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., w tym szczegółowe warunki nawiązanego stosunku prawnego, jak również wypłata na rzecz pozwanego kwoty pożyczki tj. 1.500 złotych. Okoliczności te nie zostały w żadnej mierze podważone, czy zanegowane przez J. B., który sformułował zarzuty dotyczący wyłącznie legitymacji czynnej powoda

(nieskuteczność cesji), a także wysokości dochodzonego roszczenia. W tak ukształtowanych realiach procesowych za bezsporny należało uznać fakt zawarcia umowy pożyczki w dniu 9 lipca 2017 roku oraz jej szczegółowe warunki. Oś sporu sprowadzała się natomiast wyłącznie do zarzutów zgłoszonych przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z treści wskazanej regulacji nie wynika ustawowy wymóg powiadomienia dłużnika o dokonanej czynności, co miałyby stanowić bezwzględny warunek dla skuteczności samego przelewu. Tym samym podnoszony przez pozwanego zarzut, który sprowadza się do kwestionowania legitymacji czynnej powoda nie był zasadny, w szczególności w świetle przedłożonych dokumentów, z których wprost wynika, że w ramach umowy z dnia 19 kwietnia 2018 roku doszło do przelewu wierzytelności przysługującej wobec pozwanego pierwotnemu wierzycielowi ((...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.) na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego U.. Jednocześnie odwoływanie się przez J. B. do dyspozycji art. 512 k.c. pozostaje o tyle nieuzasadnione w realiach niniejszej sprawy, że pozwany nie złożył do akt sprawy jakiegokolwiek dokumentu potwierdzające dokonywanie wpłat na rzecz pożyczkodawcy po dniu zawarcia umowy cesji. Zgodnie zaś z treścią przytoczonego przepisu dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Wobec braku zaoferowania jakichkolwiek środków dowodowych ze strony pozwanego kwestia ta nie mogła być przedmiotem szerszej analizy.

Warunki umowy pożyczki z dnia 9 lipca 2017 roku wskazują, że na rzecz J. B. udzielono kapitału w wysokości 1.500 złotych (przelew z dnia 10 lipca 2017 roku k.7), który miał zostać zwrócony wraz z kwotą prowizji w wysokości 417,67 złotych do dnia 13 sierpnia 2017 roku. Strony nie zastrzegły przy tym oprocentowania umownego czyli odsetek kapitałowych, a jedynie należności uboczne na wypadek uchybienia terminu płatności w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Kwestie te musiały zostać skonfrontowane z żądaniem pozwu, w szczególności jego uzasadnieniem, a także zarzutami J. B. odnośnie nieprawidłowego wyliczenia jego zadłużenia.

W pierwszej kolejności należy ponownie zauważyć, że pozwany poza sformułowaniem w ramach sprzeciwu od nakazu zapłaty poszczególnych zarzutów nie oparł ich na bardziej szczegółowej argumentacji oraz dowodach, pomimo stosownego pouczenia skierowanego do niego wraz z doręczeniem odpisu nakazu zapłaty w trybie art. 503 k.p.c. Dotyczy to w szczególności braku wykazania, że w trakcie obowiązywania umowy pożyczki, ale również po upływie zadeklarowanego terminu spłaty dokonał on jakichkolwiek wpłat tytułem zadłużenia czy to na rzecz wierzyciela pierwotnego, czy też nabywcy wierzytelności. Nie zostało również wyjaśnione w najmniejszym stopniu na czym polega błędny sposób wyliczenia przez powoda wysokości niespłaconego kapitału, prowizji i należności ubocznych. W tym zakresie to na pozwanym spoczywał obowiązek wykazania faktów, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne (art. 6 k.c. – onus probandi), a do tego rodzaju okoliczności należą niewątpliwie wszelkie podejmowane przez niego czynności prowadzące do ograniczenia wysokości zadłużenia.

Środki dowodowe w powyższym zakresie nie zostały jednak zaoferowane przez J. B., a Sąd dokonał kontroli wysokości sformułowanego roszczenia względem treści łączącej strony umowy. I tak nie może budzić większych wątpliwości prawo dochodzenia przez powoda zwrotu nominalnej wartości udzielonego kapitału (1.500 złotych), skoro nie złożono dowodu jakiegokolwiek wpłaty z tego tytułu. Zastrzeżona w umowie wysokość prowizji za udzielenie pożyczki tj. 417,67 złotych mieści się w granicach ustawowo określonych na gruncie art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumencki (maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu), a jej rozmiar nie jawi się jako nadmierny (417,67 złotych / 1.500 złotych = 27,8 %) biorąc pod uwagę rodzaj pożyczki na jaki zdecydował się pozwany oraz brak zastrzeżenia przez pożyczkodawcę odsetek umownych. Powód dochodził zaś z tego tytułu jedynie kwoty 332,67 złotych. Większych wątpliwości nie budzą również określone kwoty tytułem należności ubocznych, które zostały zweryfikowane przy wykorzystaniu ogólnie dostępnego kalkulatora Lex. Powodowy fundusz dochodził bowiem kwot odpowiednio : 15 złotych tytułem odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanych przez wierzyciela od dnia 14 sierpnia 2017 roku do dnia 17 kwietnia 2018 roku (według kalkulatora kwota – 136,36 złotych) oraz 69,04 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanych przez wierzyciela od dnia 18 kwietnia 2018 roku do dnia 14 grudnia 2018 roku (według kalkulatora kwota – 69,33 złotych), a więc w wysokości nie wyższej niż dopuszczalna w

kontekście warunków zawartej umowy. Łączny wymiar poszczególnych wartości prowadził do kwoty objętej żądaniem pozwu tj. 1.916,71 złotych (1.500 złotych + 332,67 złotych + 15 złotych + 69,04 złotych), zaś sformułowane przez pozwanego zastrzeżenia miały ogólnikowy charakter i nie zostały potwierdzone w żadnej mierze.

Z tych wszystkich względów powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. określając datę ich wymagalności na dzień wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie (19 stycznia 2019 roku).

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 k.p.c.). Skoro J. B. przegrał proces w całości to winien zwrócić na rzecz strony powodowej poniesione koszty w łącznej wysokości 947 złotych (30 złotych tytułem opłaty od pozwu – art. 28 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego – § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa).